

ASSZERTÍV

A katona százkilencven centi lehetett, mutatóujja a ravaszon, Anna magassarkúban állt előtte, így is törpe, biztos, hogy nem volt a ravaszon, ezt már csak képzeli. Egyik lakásból lehallatszott a veszekedés, nem kelt meg a kalács, vagy valaki félrekefélt, mentőautó suhant az Üllőin, ettől nem hallotta a katona kérését. Megismételné? Megismételte. Ő mosolygott, könnyörögjön, uram!

Nem volt jó ötlet a kupamihályozás, a fehér ikeás könyvespolchoz megy, nem lehet Istenről beszélni, mondta Karl Barth, majd írt egyméternyit. Legalább elfér mögötte a delfines öngyújtó, a vízipipa meg minden, amit Miklós nem szeret, mert ennyi erővel hamutállal is csokolózhatnak, mondja. A patintós Marlborót fél éve beszüntették. A konyhába megy, írni kellene Dávidnak, asszertív mondatokat fogalmaz, feszültséget kelt bennem a köztünk lévő távolság, ez olyan, mint valami rossz popszám, kiveszi a halat a fagyasztóból, akkor inkább megnyugtató lenne, ha végre. Miklós holnap megfőzi a halat, az apja receptje alapján, ahány személy, annyiszor fél kiló. Zaklatott vagyok, amióta nem beszélünk, és segítene, ha, dehogyan segítene. Nyikorog a sütőajtó, kicsap a gőz, langyos tejjel megkeni, folyik a kakaós ostaros oldalán, a sütőajtó újra nyikorog. Még tíz perc.

A rendőrsön nem értették. Miért kellett ezt, kisasszony, kérdezte a férfi, láthatósági mellényt és szőrös sapkát viselt. Sapka, felpatentolható fülrésszel. A szomszéd asztaltól átszólt a nő, aki bilincsben bekísérte, Kálmán, milyen pizzát kérsz, a nő haja szőke, a tövénél fekete, Songokut, hangzott a válasz, ezek szerint Kálmántól. A nő értetlenül nézett, sonka, gomba, kukorica, mondta Kálmán, és levette a sapkát, majd újra felé fordult, ő a padlót bámulta, nos, kisasszony. Anna a gyűrűjét forgatta, asszonyom, mondta maga elé. Parancsol? Férjnél vagyok. Értem, akkor miért kellett ezt, asszonyom? Meglepődött a férfi hangján, nem elítélő vagy számonkérő. Őszintén kíváncsi. A testtartása is ezt mutatta, teljesen felé fordult, a szemébe nézett, az egyik tenyerét látta, a másikban a tollat tartotta, a maszkot nem vette le, de azt ő sem. Azon gondolkozott, hogy melyik maszk van rajta, csak hirtelen felkapta, amikor behozták. Vagy öt maszkot tart a zsebében. Remélte, az eszefés, és nem a donaldkacsás, az is sárga.

Ritkán szív, akkor Marlborót, az utolsó szálát ünnepnapra tartogatta, nincs hamutál a lakásban, a mécesstartót használja, olvassa a gravírozást, Gott wollte, dass du einmalig bist. Elpakol a gázrőzsákról, hiányt ébreszt bennem, hogy nem vagy része az életemnek, mifélett?

Nem tudta, mit reagáljon a rendőr kérdésére, mit mondhatott volna, hogy unatkozó háziasszony?, pillanatnyi elmezavar?, vagy hogy feszültnék érzi magát, mert nem tud kapcsolódni Dávidhoz, és ez itt egy kétségbeesett próbálkozás. A kérdés is baromság, hogy miért kellett, nem kellett, lehetőség volt rá, mert Miklós csak másnap hajnalban jön haza, levitte a kutyát az anyjékhoz, meg a kupamihály se kellett volna este, egy unicum az eszpresszóba, ő kettőt öntött bele, dupla kupamihály, a kávétól az erek tágulnak, és különben sem gondolta, hogy a rendőrségen fog kikötni. Talán az asszertivitás miatt, válaszolta, Kálmán az íróasztalra ejtette a fémvázastollat. A donaldkacsás volt persze.

Meleg vizet ereszt a kádba, és a vízforralóba is, később hozzáönti. A cigisdobozra pillant, a dohányzás halált okoz, szokjon le most. *Átkozd meg az Istent, és halj meg*, Jób felesége nem asszertív.

Kifejtené? Mit? Kálmán számára nem volt egészen egyértelmű. Így mondta, nem egészen egyértelmű, hogy mi köze az asszertivitásnak ahhoz, hogy maga maszk nélkül nyolc után az utcán sétál, és többszöri figyelmeztetés ellenére sem hajlandó együttműködni. Nem válaszolt, arra gondolt, hogy ezt a kifejezést használta a gépfegyveres katona is, kérem, asszonyom, működjön együtt, pontosabban így fogalmazott, mindannyiunk érdekében kérem, hogy működjön együtt, higgye el, számomra is megterhelő ez a szituáció, megkönnyebbülnék, ha együttműködne a hatóságokkal. Kérem.

Becsukja a fürdőszobaajtót, a konyhába megy, bekapcsolja a vízforralót.

Szóval azt akarod, hogy engedelmessédjek, válaszolta a katonának, és szemtelenül mosolygott. Szereti nézni, ahogy erre a szóra tágul a férfiak pupillája. A katona nem tehet semmiről, hónapok óta járja a környéket, a lakótelepi csoportba naponta több képet posztolnak róla, katona jobb profilból, katona bal profilból, katona felülről, katona hátulról. Becézgetik, Góliát, Télkatonája és Philoktétész. Utóbbi a Lobogó utcai görögstanár kommentje a kép alatt. Egyik este mutatta neki Miklós, hogy lájkolja, legalább ti, bölcsészek, tartsatok össze. Találgatják, hogy mindig ugyanaz-e, vagy többben vannak, hogy mi van közte és a rendőrnő között. Mindig akad, aki elmagyarázza, hogy csak a rendőr intézkedhet, ezért sétálnak együtt, mire egy másik reagál, hogy tényleg?, pedig én azt hittem, hogy a felesége.

Kiveszi az ostorost, a gáztűzhelyre csúsztatja, felszisszen, szájába teszi az ujját. Kockás konyharuhát keres, hogy letakarja a tepsit, nem kockás, négyzethálós, de ilyet senki nem mond.

Az asszertivitásnak?, kérdezett vissza, asszonyom, mi lenne, ha mondana valamit, higgye el, én sem szeretném itt tartani. Most mondja el, hogy Dáviddal két hónapja összeveszték, kínos az egész, messenger-beszélgetés, a három pont sokáig hullámozott, ez sosem jelent jót, mindig ez a vége, Dávid úgy érezte, hogy számonkéri, hogy behódolt a rendszernek, ő ezt nem mondta, bár tényleg behódolt, ezt Dávid is tudja, állami fizetést kap, esténként *Az ötödik pecsétet* olvassa. Nem vállalta a konfliktust, elkente, hogy nem gondolja, az elvek nem számonkérhetők, meg hogy ő így is Isten gyermeke. Gondolta, azt mondja, hogy testvére, mármint a Krisztusban, de az perverz lenne, még mindig kívánja. Két éve tüntetni járt, most nem mehet a pozíciója miatt, de hisz abban, hogy felelőssége van, ő tanította a katonákat asszertivitásra, ezt mondta, pontosabban, írta.

Hogy röhögött Miklós, amikor elmesélte neki. Kávéztak, ő az asztalfőn ült, Miklós meg mellette, egyik kezét az ablak felé nyújtva, távolba révedő tekintettel, hát igen, mi lesz velünk a Weiss Dávid nélkül, aki tüntetésről tüntetésre a leendő gyerekeink szabadságáért küzdött, de fő a felelősség, amit magára vállalt. Elképzelem, ahogy az idegen hadsereg felsorakozik a miénkkel szemben, gyalogság, lovasság, tüzérség, a Weiss Dávid odasétál, megvakarja a fejét, jaj, fiúk, most miért kell ezt? Vagy várj, nem is. Azt mondaná, nagyon csalódott vagyok, fiúk, hogy idáig fajult köztünk a konfliktus, Miklós a mellkasához húzta a kezét, szomorú arcot vágott, ő szörcsögve nevetett. Hogy lehetsz ekkora bolond, hozzácsapta a szalvétát. Miklós folytatta, biztos, azoknak is van egy félhülyéjük. Ezek ott elbeszélgetnének, minek ide felfegyverzett hadsereg, ha itt van nekünk a Weiss Dávid. Aljas vagy. Lenyelte az utolsó korty kávé, összeszedte a csészéket, Miklós az ölébe húzta, tudom, hogy ezzel vége a romantikus korszaknak, csalódtál, de lehet, rájött, hogy neki is meg kell élni valamiből, és talán végre élhetnénk a házasságunkat Dávid nélkül. Nem a pénz miatt, legalábbis azt mondta. Akkor?

Erre a kérdésre nem tudok válaszolni, mondta a rendőrnek. Azt ugye tudja, hogy éjszakára benntarthatjuk? Közben megérkezett a pizza, Netpincér, érintésmentesen kérték, mégis behozta, halkán szólt a rádió, ismerős Demjén-szám, szerelemből buktam el, vagy mi, de nő éneklő, emlékszik a csajra, hatalmas metszőfogak, az anyja szerint ki tudná harapni a pókot a sarokból. Sorolja a tantárgyakat, hogy súgták neki a megoldásokat, de hát

a szerelem. Kálmán a zsebében hosszan kotorászott, csak kétszáz forint, az tíz százalék, mégis kevésnek tűnik, a szőke kiegészítette ötszázra. Kálmán leült. Nos? Asszonyom?

Rágyújt. Lassan beülhet a kádba. Csörög a telefon, a megyei körzet-számról tudja, hogy Vali mama az. Sosem menti el a számát, így szokta meg, nem az ő mamája, Vali mamának csak egy fiúunokája van. Szia, kislányom, nem zavarok, kiabálja a telefonba, mintha három megyét kellene átordítani, nem, Vali mama, nem zavar. Hogyhogy ilyenkor? Történt valami? Nem tudok aludni, mesélj, mit mondasz holnap? A mécsesstartóra pillant, igen, arról fogok beszélni, hogy Isten azt akarja, hogy egyediek legyünk. Na, jól van, kislányom, gondoltam, elmondom, mit vettem nektek karácsonyra. Mit vett nekünk? Egy nagy fatálcát, amihez tartozik hat kicsi fatányér, grillezéshez jó lesz, ugye? Tudja, Vali mama, mi a harmadikon ritkán grillezünk, a fatányérok meg nehezen tisztíthatók. Tudom én azt, kislányom, de gyönyörűen becsomagoltattam celofánba, szép kis rózsaszínű masnit tett rá a Marikám, az Ilonka lánya, tudod, most ő dolgozik a virágboltban. Nem ismerem. Dehogynem, az Ilonka lánya, aki a szomszéd Pista bá nővére, a fia, a Foltos Józsi a közértben dolgozik, a fényképésszel szemben. Tudod, hatalmas anyajegyek vannak az arcán meg a kezén, az egész teste foltos annak, szerintem még a, persze, Vali mama, tudom, az Ilonka néni lánya. Igen, szóval arra gondoltam, ha meghívnak titeket nyáron grillezni Miklóskám kollégái, ezt elvihetitek, azt ott hagyjátok. Mutató ajándék, de nehezen tisztítható, nekik meg jó lesz. És milyen napod volt?

Most mesélje el, hogyan könyörgött meg hazudozott a rendőrnek? Kérem, ne tartson itt, holnap, tudom, válaszolt Kálmán, holnap szenteste, gondolom, szeretné a családdal tölteni, szóval, mondjon valamit. Valamit tényleg kellene, holnap prédikál, mit mond a gyülekezetnek, bocsánat, dutyiban vagyok, benntartottak, mert nem jutott eszembe semmi, Jézus megszületett, áldás, békesség. Ezt nem lehet. Kálmánra nézett, elnézést kérek, kicsit zavarodott vagyok mostanában. Mi a zavar oka? A rádióra nézett, elbuktam, összetörtem attól, hogy elbuktam, pontosabban megbuktam, vizsgaidőszak, és sokat segítene, ha kipihenhetném magam. Elengedték.

Csengetnek. Nem történt semmi érdekes, ajándékokat csomagoltam, de Vali mama, le kell tennem, Vali mama még beszél, amikor kinyomja, kattan a zár, a fény beszűrődik az előszobába, a szemölcsös nő áll a rács előtt, közvetlenül alattuk laknak. Mondja, kérem! Csepeg a víz a plafonból.